

la solució, el que han de fer és abaixar els preus. Amb les cames passa el mateix, són caríssimes, pensa que si un noi de quinze anys es compra una cama d'aquestes bones, que no es nota gens la coixera, només, si t'hi fixes, que el turmell no té joc, li costarà uns dos milions de pessetes i a la que creixi una mica ja se l'haurà de canviar. A nivell d'esportives, s'estan fent autèntiques virgueries, cames exclusivament per córrer de fibra de carboni, progressives, controlades electrònicament...

- I amb el cotxe, quines avantatges i inconvenients teniu?

La diferència que tenim és que ens limiten la velocitat a noranta quilòmetres per hora, que no ho penso respectar. Si tens un Mercedes, que és per anar a cent vuitanta amb tota la tranquil·litat, no entec per què has d'anar a noranta, per això em compro un Panda. El que tampoc veig bé, almenys per a mi que tinc força mobilitat, és que tinguem unes places d'aparcament reservades, que, a més, no es repecten perquè estan mal senyalitzades. A molts d'aquests aparcaments, a Girona, es diu que està reservats per a minusvàlids, però no diu que no s'hi pot aparcar i algun cop que era ple la grua no se'ls va poder endur. En canvi jo que tinc un paper on diu que puc aparcar on vulgui sempre que no molesti als vianants ni al carrer la grua se me'l va endur d'un "càrrega i descàrrega" i no me'l volien tornar. M'hi vaig haver de discutir durant quatre hores.

- Quins esports practiques?

Corro slàloms de cotxes, estic en un gimnàs, faig submarinisme a pulmó lliure i vaig estar quatre anys jugant a bàsquet.

- Com funciona el bàsquet amb la cadira de rodes?

Cada jugador, segons la seva minusvalia, té una puntuació entre u i quatre. Els equips poden anar combinant jugadors, cinc per banda, fins a tenir un màxim de catorze punts en pista, potser ha variat una mica perquè fa temps que no hi jugo, perquè així són més igualats, no és el mateix tenir una cama amputada que la meva discapacitat. La cadira és exactament la mateixa que porto ara. Ha de ser fixa, que no es plegui, sense frens, reposabraços ni laterals, han de tenir una alçada determinada i el coixí també. El més important és que hi ha esperit de competició.

- Què t'agradaria ser quan siguis gran?

Per començar m'agradaria ser feliç. Treballar al món d'empresarials, que és el que estic estudiant. Tenir una bona feina, bons amics, si és possible una família i el que faci falta. Vull dir, ser normal ni més ni menys, una persona normal i prou.

-Mar o muntanya?

Mar evidentment, no discutiríem pas per això.

-Carn o peix?

Carn, evidentment.

-Un plat?

La paella mateix, a casa en mengem cada diumenge, és un plat que sempre agrada.

- Una beguda?

Normalment bec aigua, però quan surto whisky.

- Un color?

Vermell.

- Una flor?

La margarida.

- Un lloc per viure?

Quart mateix, ja hi estic bé.

- Un llibre?

N'hi ha molts... "El club de los poetas muertos"

- Una pel·lícula?

El gran azul

- Un grup de música?

En Bruce Springsteen.

- Un esport?

Bàsquet, submarinisme i tots els que he dit abans.

- Tens xicoteta?

Amigues moltes, però xicoteta cap, malament quan et lliguen, s'hi està mol bé solter.